

Ružena
Scherhauferová

Eminy *slzy*

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Ružena
Scherhaufarová

Eminy *slzy*

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Název originálu

Emine slzy

přeložila Ludmila Dobříková

© Ružena Scherhauferová, 2011

Translation © Ludmila Dobříková, 2016

ISBN 978-80-7243-718-4

VĚNOVÁNÍ

Tuto knihu věnuji úžasné ženě,
která byla ochotna otevřít kvůli mně
svou třináctou komnatu
plnou bolesti a smutku.

Se slzami v očích mi vyprávěla
svůj příběh, ještě velmi čerstvý,
který skrývá ve svém zraněném srdci.

Děkuji, že jsem mohla něco
z jejího života vyprávět.

1.

Jmenuje se Ema Mačinová. Již dvacet let bydlí v malém městečku. Zanedlouho jí bude padesát a začíná se bát, že v ten den překročí jakousi pomyslnou čáru, za kterou neodvratně nastane období stáří. Představa, že se jí čím dále tím více budou na tváři objevovat vrásky, je hrozná. Ema je učitelka, ale nemá učitelské chování. Je to fantastická žena do nepohody a každý ji má rád. Děti, dvojčata Petr a Juraj, jsou už dospělí, nebydlí s rodiči. Proto si žijí se svým mužem sami jako dvě hrdličky.

„Moje milá Emo,“ tak jí říkává, i když jsou spolu už dvacet pět let, což je celé čtvrtstoletí, „ty pro mne budeš stále krásná. Jsi žena mého života.“

Muži se při úsměvu zúží oči do čárek schovaných v jemných vráskách. Má plnější tvář, široké lícni kosti a růžovou pokožku. Pokrčí přitom i čelo a podívá se na ni něžným, vroucím, láskyplným pohledem. Adam je zavalitý a dobře živený, protože se o něj Ema dobře stará. K jejich dokonalému vztahu přidává i lásku, která prochází žaludkem. Adam je velký labužník a Ema je dobrá kuchařka.

„Adámku,“ zasměje se Ema, neboť i po tolika letech svého muže upřímně miluje a nikdy ho jinak neosloví. Od prvního dne, co se s ním seznámila, mu začala říkat Adámku, a tak to i zůstalo. „Ty pro mne znamenáš všechno na světě,“ zašeptá, mazlivě se k němu přitulí a chvíli se nechá v jeho objetí rozmazlovat a hladit. Je si jista svojí láskou a je dokonale spokojená, protože

podle ní neexistuje nic na světě, co by mohlo jejich štěstí ohrozit. Adam ji nemotorně hladí po zádech, přitiskne si ji k sobě na velké pevné břicho a Ema je šťastná, přešťastná, protože ona miluje svého muže takového, jaký je. Vdechuje kořeněnou vůni Adamovy vody po holení i vůni jeho těla, na kterou si za ty roky zvykla a kterou má jenom on. Její muž je o rok starší a nedávno oslavoval padesáté narozeniny. Opravdu to byla výborná oslava. Ema k ránu dokonce tancovala se svou sestrou a švagrovou Kristýnou na stole. Ne, že by byla opilá, to ne, ale dávno se tak dobře nebavila. Manžel ji od té doby často popichoval.

„Jsem zvědavý, jestli budeš takhle vyvádět i na oslavě tvých padesátin,“ smál se při vzpomínce na jejich kulturní představení, a nezapomněl dodat: „A víš, Emo, že máš talent? Z vás tří jsi byla nejlepší.“

„Ale Adámku, posmívej se někomu jinému. Co je na tom špatného, že jsem se cítila tak dobře?“

Adam je o dobrých patnáct centimetrů vyšší než ona. A protože ona měří sto sedmdesát, postavami se k sobě hodí. Ema by mohla říci, že má ideální manželství, i když v jejich životě byly i těžké chvíle. Tenkrát, když děti byly malé a zlobily. Dvojčata jsou holt dvojčata. Dva chlapci ve stejném věku, podobní jako vejce vejci a pořádně živí. Dali rodičům zabrat. Ema byla pyšná na to, že se mohla na svého muže vždy spolehnout a že nikdy nebyla na děti sama. Už když jim bylo deset let, bral je Adam každou sobotu a neděli na ryby a tvrdil, že chlapci jsou u vody hodní a vždy se tam umí zabavit. Zvláštní je, že v ta rána se jim chtělo tak brzy vstávat.

Ema zůstávala doma. V sobotu bylo potřeba uklidit domácnost, uvařit a nakoupit ve městě na celý týden.

Nezatěžovalo ji to. Všechno dělala ráda. A po obědě se už těšila, kdy se její hladová rodina dovalí domů, chlapci špinaví od hlavy až k patě, ale ošlehaní větrem a sluncem. Měli tmavší pleť po ní, vždyť byli její věrnou kopií, a tak běhali celé léto opálení. Vyrůstali z nich opravdu hezcí chlapci a Ema byla na oba pyšná. Mimo ní, Adama a třídní učitelky je málokdo rozeznal.

Ten den, hned jak přišla ze školy – učila na jedné z místních základních škol – se vydala do města, že se podívá na nějaké boty. Mužův bratr Ondřej bude v pátek slavit šedesátiny a celou početnou rodinu ze své strany pozval na oslavu do malého podniku. A protože byly vztahy mezi její rodinou a jeho sourozenci velmi dobré, měla se tam sejít i se svou sestrou Danou a jejím mužem. Danina vdaná dcera Majka nemůže přijít, protože je právě s rodinou na dovolené někde v Itálii.

Emu trochu trápilo, že ačkoliv už bylo jejím klukům pětadvacet, byli pořád ještě svobodní. Petr měl sice tři roky stálou přítelkyni Haničku, dokonce spolu bydleli ve městě v činžovním domě na náměstí, ale Juraj, její druhý syn, jaksi nepospíchal. Pracoval v Bratislavě, dokonce tam i bydlel, a domů jezdil zřídka. Občas přijel v sobotu večer, přespál a v neděli po obědě se vracel zpět. Koupil si ojeté auto a užíval si život.

Pracoval jako programátor. Počítače byly koníčkem i profesí obou synů. Oba vystudovali vysokou školu a teď si hledali svoje místo v životě.

Před obchodním domem na náměstí potkala Ema Ondřejovu ženu Kristýnu, nevýraznou plavovlásku, která se nikdy nemalovala a nestarala se ani o vlasy. Ty vypadaly, jako kdyby si je týden nemyla. Vrásky se

jí také pořádně vryly do tváře. Od nosu ke koutkům úst se táhly dvě hluboké rýhy a tváře měla ochablé. Pod očima měla velké váčky.

Kristýna ale působila dojmem, jako by se jí její vlastní vzhled netýkal. Vždycky říkala, že je v manželství s Ondřejem šťastná. I když byla starší než on, nikdy si nedělala těžkou hlavu z toho, jak vypadá. Ema nejednou přemýšlela nad tím, proč ji její dvě dcery, které už byly vdané a chodily oblečené a upravené jako z módních časopisů, trochu neusměrní. Jenomže Kristýně už bylo dvaasedesát. A takhle neupravenou si ji pamatovala od mládí. Byla dobrý člověk a Ema ji měla velmi ráda.

„Emo, kde se tady bereš?“ Kristýnin obličej se rozzářil. Objaly se a políbily. „Jsem ráda, že jsem tě potkala. Mám ti vyřídit, že máte přijít na oslavu o dvě hodiny dřív. A řekni to, prosím, i celé své rodině. Pro jistotu jim všem zavolám i já.“

„Změnilo se něco?“

„Ale ano,“ převrátila Kristýna oči v sloup, „Matěj prý musí ještě večer zpátky. Tak aby si s námi na oslavě déle poseděl.“

„Co už může mít v pátek tak důležitého, když začíná víkend?“ nechápala Ema.

Ale Kristýna jenom pokrčila rameny. Obě švagrové znaly třetího bratra svých manželů a věděly, že Matěj je velký podivín, kterému nebylo nikdy nic dobré, všechno rád kritizoval a málokdo mu vyhověl.

„Emo,“ Kristýna rozhodila rukama, „já se do toho nechci plést, protože víš, jaký Matěj je.“

„Vím, vím, konečně, všem je to jedno, jestli začneme dřív, nebo později. Řeknu to pozvaným, můžeš se

na mne spolehnout. Co kdybychom si zašly na kávu, třeba tady do téhle cukrárny?

„Nevím... měla bych nakoupit a uvařit. Ondřej přijde za chvíli z práce.“

„To si nemůže najít něco na zub sám? Vždyť už je velký.“

„Máš pravdu,“ řekla vesele Kristýna, „obskakuji ho celý život. Jdeme na kávu a basta. Zvu tě.“

„Ale vždyť jsem tě chtěla pozvat já,“ bránila se Ema cestou k nevelké cukrárně za rohem.

Kristýna se usmála. „Bude i příště, neboj se.“ Přátelsky chytla Emu v podpaždí. „Počkej, jak to na Ondřejově oslavě roztočíme...“ Zasmály se.

„Stoly se budou pod námi prohýbat,“ dodala Kristýna.

2.

Oslava byla. A opravdu parádní! Oslavenec, velmi podobný o deset let mladšímu bratrovi Adamovi, ovšem těch deset let na něm už bylo vidět, vypadal v novém tmavém obleku elegantně. Sako ale sotva zapnul, takže ho měl raději rozepnuté. Hned po úvodním připitku a gratulacích si ho svlékl. Pohyboval se svižně, celou dobu měl rozzářený obličej, hlasitě se smál a celý večer obcházel stoly se sklenkou vína, aby si s každým připil. Na rozdíl od bratrů, kteří měli vysokou školu, se Ondřej vyučil řemeslu a celý život pracoval na kolenou. Dělal parkety. Synové Emy říkali, že jejich strýc je parketář.

Ondřej měl zničená kolena a zdevastované klouby. Celou dobu prohlašoval, že on na svojí oslavě tancovat nebude, protože je už starý a nemocný.

Kristýna, ten večer mimořádně upravená a v nových šatech, ho přece jenom dotáhla na parket. Když byl vyhlášen tanec pro oslavence, jako na potvoru vybrali dlouhou písničku a Ondřej tancoval jako mládenec se všemi ženami, které kolem něho společně s muži vytvořily obrovský kruh. Na bolavá kolena a klouby úplně zapomněl.

Ema měla na sobě nádherný červený žoržetový kostým, který ji zeštíhloval. Vzala si nové černé sandály, ale pro jistotu měla s sebou i jedny staré, dobře vychozené. Vždyť kdo se bude později s alkoholem v hlavě dívat na boty? Cítila, že nové sandály jsou těsné, ale řekla si, že vydrží, jak dlouho to půjde. A nic se nestane, když bude tancovat i bosa. Vznášela se tedy s Adamem při jemné hudbě po celém tanečním parketu. Při lidovkách manévrovali opatrně kolem párů. Když si všimla, že se jejich syn Petr ani nehnul od Hanky, seděl u ní, s prominutím jako mamlas, a znuděně hleděl na přítomné, vzala do tance alespoň Juraje.

Jak ten se ale tvářil... Nejprve se odtahoval, že tancovat neumí a nechce a že se stydí. Když ho nakonec přece jen přesvědčila alespoň na jedno kolo, tak jí poslal nové boty.

Ema se nepřestávala divit, proč je její syn takové dřevo, vždyť absolvoval na gymnáziu taneční kurz a určitou dobu chodil i s bratrem do taneční školy. Jakmile hudba dohrála, Juraj se vrátil na své místo a mámu nechal na parketu. Zadýchaná za ním cupitala a ovívala se rukama, protože jí bylo horko.

„Děkuji za tanec,“ jemně synovi rozcuchala vlasy. Juraj se zahanbeně odtáhl a prosebně se na ni podíval. „Stačilo, mami. Svůj plán na tento večer jsem už splnil.“

„Ale Juraji, snad nebudeš takhle sedět celou dobu...“ Když pak procházela kolem neteří, zašeptala: „Holky, prosím vás, nezapomeňte na mého Juraje. Občas ho vytáhněte na parket, aby nám tady neusnul.“

„Samozřejmě, teto, neboj se. Sedět ho určitě nenecháme,“ zahihňala se Katka, Ondřejova černovlasá dcera. Její muž Oleg, mimochodem spolužák dvojčat ze střední školy, jí podpořil: „My si s ním už poradíme, nemusíš se bát.“

A tak se i stalo. Za chvíli Juraj vesele tancoval na parketu, podivně přitom rozhazoval rukama, pletl nohama a prováděl skutečně zvláštní pohyby. Asi to byl takový tanec. Dokonce si to namířil k Petrovi a Haničce, kteří se později také odebrali na parket. A světe div se, Ema si všimla, že Petr má navlas stejné pohyby jako jeho bratr. Navíc se při nich oba stejně zarytě tvářili, jako by to byla ta nejtěžší práce na světě. Chvillemi si uvědomovala, že je nerozezná. Jednovaječná dvojčata...

Pousmála se, šťastná a pyšná na svoje dvě nádherné děti, a podívala se na Adama, který si poněkud často připíjel se svým bratrem. Víno je oba rozehrálo a rozvázalo jim jazyky. Hlučně se překřikovali, chvílemi se tvářili náramně moudře a jeden druhého o něčem přesvědčoval. Ale třetího bratra, Matěje, který se tvářil jako malý bůh, nafoukaně seděl a byl takový nemastný neslaný, nemohli dostat do varu. Ema ho znala. Věděla, že má divnou povahu. A povídalo se, že

jejich babička prý byla stejná. Jeho manželka Jana, která se s ním chudinka nudila, si několikrát přisedla k Emě a ke Kristýně. Při krátkých přestávkách klábosily, protože diskotéka byla hlučná a při hudbě se téměř neslyšely.

Ondřej, dobrák od kosti, svoji šedesátku zapíjel, jak se patří. Ani Adam za ním nezaostával. A takhle posilnění alkoholem v tom nejlepším vběhli doprostřed parketu, rázně zastavili hudbu a hlasitě zapěli „Ej od Buchlova...“ a to pěkně falešně.

Hosté zpozorněli, přidali se k nim a společně zpívali tu táhlou písničku, po ní jinou, rychlejší. Ti mladší jenom převraceli oči v sloup a někteří si šli raději ven zakouřit. Ondřej s Adamem se drželi kolem ramen, nadšeně výskali a volnými rukama udávali rytmus.

Diskžokej se rychle přeorientoval na lidovky a pustil je tak hlasitě, že oba sólisty přehlušil. S nevolí se na něho podívali, protože jejich zpěv zanikl, což se jim nelíbilo. Začali raději na rychlou písničku přešlapovat nohama, podupávat a křepčit dokola. Chvilí vypadali jako dva zápasníci, kteří chtějí překonat jeden druhého silou. Vrtěli se jako lidoví tanečníci doprava, potom zase doleva. A i když přitom pořádně funěli, předváděli dokonalou show. Přítomní tleskali, ženy se na židlích smíchem až prohýbaly. Mladí, zlákaní tím rámušem zpátky do místnosti, postávali ve dveřích, ovívali se rukama a rozpačitě se usmívali. To opravdu nebyl jejich styl.

Potom, čert ví, proč, šli Ondřej i Adam do dřepu a začali tancovat odzemek, při kterém několikrát přistáli na zadku na parketu. Někdo zavolal: „Super! Dobrá kulturní vložka!“

„Ondřej!“ zapištěla Kristýna, „co tvoje kolena?“

Ondřej se podíval směrem k ní, chtěl něco zavolat, ale najednou zůstal ve velmi zvláštní poloze klečet na čtyřech, jako kdyby zkoumal parkety, jestli přesně zapadají a nepotřebují opravit. Vypadal v té chvíli jako velký bernardýn. A jako by to nestačilo, praskly mu na zadku kalhoty a v díře se ukázaly bílé slipy. Přítomní hosté se ještě smáli, i když většině úsměv na rtech zamrzl a zastyděli se. Mysleli si, že Ondřej dostal srdeční záchvat. Mladé to zaskočilo, starší vyděsilo. Kristýna vylekaně vyskočila ze židle a prodírala se kolem stolů k manželovi. Emin Adam seděl na zemi a s otevřenou pusou zíral na bratra, který se nehýbal. I hudba zmlkla, jenom fotograf cvakal, blýskal fotoaparátem, jako by měl na mušce nějakou celebritu.

„Co se ti stalo, brácho?“ naklonil se Adam k Ondřejovi.

Kristýna, strachy popelavá, chytla muže za ramena a snažila se ho zvednout na nohy.

„Au, au, nech mě být,“ bránil se Ondřej slabým hlasem a odmítavě se oháněl rukou, až trefil i manželku. Většina lidí si vydechla. Asi to nebude nejhorší. I Ema si zpočátku myslela, že švagr dostal infarkt. Ale když viděla, že mluví, trochu se uklidnila. Hned byla u nich a zlobila se na Adama: „Měli jste to zapotřebí, takhle vyvádět?“

„Ale přece jsme nedělali nic špatného,“ bránil se její muž a dál seděl na zemi. Vždyť kdoví, jestli by se on sám s tím svým břichem zvedl. Ema ho nechala být, otočila se ke Kristýně a klekla si ke švagrovi. „Ondřej, co je ti?“

„Au, au... nechte mě být,“ Ondřej jenom vzdychal, potom bezmocně vrtěl hlavou. „Nemůžu se vůbec pohnout,“ hlas se mu bolestí zlomil.

„A co tě bolí?“ Kristýna byla neodbytná. Hosté se kolem nich zvědavě shromažďovali. Někdo vyhnal fotografa a zeptal se Ondřeje, jestli ho to náhodou neseklo.

„Au...“ zaúpěl zdeptaný Ondřej, stále v té samé poloze, „samozřejmě, vy volové,“ tituloval je bolestivým hlasem, „seklo mě, a pořádně! Copak to nevidíte?!“

„Pokus se pomalu narovnat,“ radila Ema.

„Narovnat? Přeskočilo ti?“ Ondřej byl bolestí bledý jako stěna. Při každém pohybu zaúpěl. „Nejde to!“

„Co teď?“ Kristýna ztratila hlavu. Ale Emin syn Petr už vytahoval z kapsy mobil.

„Mami, zavolám pohotovost.“

„To nemá význam, sem nepřijdou. Musíme ho tam odvézt sami,“ radil Danin muž.

„A nevíš jak? Vždyť se nemohu ani pohnout... blbče, au...“ vzdychal Ondřej. Situace byla vážná, ale zároveň komická.

„A víte co,“ napadlo najednou Emu, „zajedeme za mým bývalým spolužákem, doktorem Machem. Přivezeme ho sem a on ti tady dá injekci. Uleví se ti, Ondřeji, uvidíš.“

„Víš, kde bydlí? Jedeme za ním,“ nabídl se najednou bratr Matěj, podivín, který celý večer mlčky seděl a nepovídal si ani se svou vlastní ženou, což přítomné překvapilo. Ale byl také jedním z těch, kteří nepili.

„Za chvíli jsme zpátky a přivezeme pomoc. Musíš vydržet!“ A Ema vyrazila s Matějem hledat lékaře. Ema věděla jen to, že bydlí v rodinné zástavbě někde

na konci města, ale pořádně si už ani nepamatovala kde, nicméně spoléhala na to, že Evžen Mach, všeobecný lékař na poliklinice, bude doma. Věděla, že mu před rokem zemřela manželka na rakovinu prsu a že prý bydlel v rodinném domě se svou dospělou dcerou Vandou. Když zvonila u vrátek, vzpomněla si na dobu, kdy byl do ní Evžen ještě jako gymnazista zamilovaný. Tenkrát to byl mladík s hustými tmavými vlasy a zvláštníma šedivýma očima, ze kterých vyzařoval mladický neklid. Od té doby ho neviděla.

Kdoví, jak dnes vypadá... Vždyť i jí se tehdy líbil, ale opravdu už ani neví, proč spolu přestali chodit.

Za chvíli se rozsvítila žárovka nad vchodem klasického čtvercového domu s podkrovím. Zavrzaly vchodové dveře a v nich stálo hezké děvče s dlouhými světlými vlasy.

„Co si přejete, prosím?“ V hlase byla cítit nevole.

„Promiňte, že rušíme. Bydlí tady doktor Mach?“

„Ano, co od něho chcete?“ zeptala se dívka rozmrzele.

„Musíme s ním mluvit.“

„Pokud jste si nevšimli, je už dost pozdě.“

„To si uvědomujeme, ale... prosím vás, zavoláte nám ho?“

Ema se snažila mluvit klidně, i když se jí přístup dívky nelíbil.

„Co je, co se děje?“ objevil se za dívkou vysoký prošedivělý muž oblečený v domácím úboru.

„Tati, hledají tě,“ referovala mu dcera.

Emě chvíli trvalo, než našla podobu tohoto Evžena s tím mladým, nespoutaným chlapcem, který jí v mládí popletl hlavu. Ale byl to on. Stále pohledný

a přitažlivý. Přišel až ke dveřím, zahleděl se na Emu, na ty známé rysy obličeje, jako by přemýšlel, jestli ji zná. Samozřejmě, že ano. Usmál se na ni a klidně si vyslechl, co se stalo. Chvilí uvažoval, co udělat. Dcera mezitím zmizela v domě a poněkud hlasitěji za sebou přibouchla dveře.

„Rozhodně musím jet do své ordinace. Doma nemám potřebné léky,“ přemýšlel nahlas.

„Evžene, prosím tě, pomoz nám. Vždyť kam bychom ho teď večer tahali? Klečí na zemi a nemůže se pohnout. Ani do auta ho nedostaneme.“

„Chápu tě, Emo. Seknutí v kříži není nic příjemného.“ Usmál se a chápavě pokýval hlavou. „Říkáte, že se to stalo na jeho oslavě?“

„Oslavuje šedesátiny,“ podotkl Matěj, který do té doby mlčel. „Chudák brácha. Nestačilo mu tancovat tak jako ostatní, musel zkoušet odzemek a předvádět se.“

„Odzemek?“ podivil se Evžen a upřel na Matěje šedé oči. Asi v něm viděl rysy Mačinových, ale neuměl ho zařadit. Uznale pokýval hlavou. „To je dobrá fuška pro kolena a klouby. A u šedesátníka...“

„Vidíš, jak se člověk umí s alkoholem odvázat – až si ublíží. Jenom nám pomoz. Odvezeme tě.“

„To musíte, protože jsem vypil dvě piva.“

Evžen se šel oblékmout. Za chvíli se vrátil s malým kufríkem a svižně seběhl se schodů.

Potom je navigoval směrem k poliklinice, vešel zvláštním vchodem a vzal si ze své ordinace potřebné věci. Už se zdálo, že na něho čekají dost dlouho.

„Ondřej byl vždy blázen a nevyzpytatelný osel,“ pronesl do ticha Matěj, který celou dobu mlčel, „ale zmrzačit se na vlastní oslavě?“

Emě se nelíbilo, že se Matěj takhle vyjadřuje o svém bratrovi, který byl vždy srdečný, upřímný, každému rád pomohl a nikdy nikomu neublížil.

„Neměl bys takhle o Ondřejovi mluvit,“ vyčetla mu. „V šedesáti tě může seknout i při méně náročných pohybech.“

Matěj se na ni podíval, nic neřekl, jenom pevněji stiskl rty.

Dlouho bydlel na středním Slovensku a měl velmi dobré postavení. Kdo ví, jak se choval ke svým podřízeným, neboť dvakrát sympatický nebyl. S Adamem často probírali jeho povahu a nemohli pochopit, jak je možné, že jsou tak rozdílní. Bratři by měli držet pohromadě.

Když dojeli do podniku *Zlatá růže*, vysadil je Matěj přímo před vchodem a jel zaparkovat auto. Ema pospíchala s Evženem dovnitř. Ve dveřích se najednou Evžen zastavil a zvláště se na ni podíval. „Emo, jsi stále tak krásná jako před lety. Vůbec ses nezměnila,“ řekl.

Vyvalila na něj oči, nevěřila tomu, co slyšela. „Ale no tak, Evžene,“ prohodila se smíchem, když se vzpamatovála, „s někým sis mě spletl, že? Věř mi, že léta nikoho nešetří.“ Podívala se na něho rozveseleně, protože lichotka je lichotka... Zarazily ji však jeho oči. Byly plné smutku.

Ondřeje našli sedět na židli. Prý se k ní doplazil. Ema si představila švagra a jeho mohutné tělo, jak se nemotorně posouvá po zemi, připomínající toho nejhláššího plaza, jaký existuje, a nechtěně se usmála.

Muselo to být komické... Hudba už opět hrála a přítomní se bavili. Vždyť to koneckonců není nic vážného

a lékař mu pomůže. Jedině Kristýna a její zeť Oleg postávali u Ondřeje, který s nadějí čekal na Evžena. Bolestivý výraz z tváře mu nezmizel. U otce se zastavily i jeho dcery a pohladily ho po rameni se slovy, aby vydržel, že lékař je už určitě na cestě. Otec seděl skrčený, snažil se co nejméně hýbat. Chvilími se i trochu usmál tomu, co se mu stalo. Jenom Kristýna lomila rukama, co s novými kalhoty a jestli by mu neměla přinést z domova druhý oblek.

Lékař všechno vyřešil. Píchl Ondřeji injekci do sedacího svalu a za chvíli bolest polevila natolik, že pacient se mohl trochu narovnat, dokonce se i postavit. Dostal i léky a lékař mu přikázal, aby je hned začal brát. Bohužel mu nařídil klid v domácím prostředí a doporučil oslavu ukončit.

Tak se i stalo. Nejdříve odvezli domů doktora Macha, který mimochodem za ošetření nic nechtěl. Násilím mu vnutili do ruky alespoň flašku a zákusky. Potom odvezli domů oslavence, jemuž se konečně vrátila barva do obličeje. Číšníci, kteří po celou dobu „veselé divadlo“ sledovali, se za barovým pultem pořádně smáli. Něco takového se jim v podniku ještě nestalo.

Zábava pokračovala i bez Ondřeje a někteří se opravdu dostatečně uvolnili a bavili.

Ale na stole se toho večera netancovalo, protože příhoda oslavence přece jenom zaskočila. Kristýna telefonovala každou chvíli domů manželovi, jak se má, ale ten ji uklidnil, že mnohem lépe a že si jde lehnout a pokusí se usnout.

Mačínovi, Ema, Adam, Petr s Hankou a Juraj, vyrazili domů pěšky. Bylo už po půlnoci, ulice byly prázdné, a tak si dovolili zabrat celý chodník a cestou

se ohromně bavili na Ondřejův účet. Tomu chudákovi se o nich muselo zdát...

„Strejda Ondřej.... cha, cha, cha,“ Petr se tak řeh-tal, že nemohl dokončit větu, „když tam tak klečel, vy-padal jako náš nebohý pes Hafan...“

„Opravdu, už zbývalo, jen aby začal štěkat...“ dodal Juraj.

Otec, který krácel vpředu a podivně gestikuloval rukama na všechny strany, takže si od něj všichni udržovali odstup, prohlásil opilým hlasem: „Ne jako náááš Hafan,“ a zapotácel se. „Ondřej,“ otec prudce škytl, až ho natáhlo, „mně připadal jako zajíc...“

„Zajíííí?“ divil se Petr, který se smíchy neustále potácel až k silnici „ale zajíc má velké uši, táto! Nééé, zajíííci se nepodobal.“

„Tak už přestaňte,“ krotila je Ema a smála se tak, až se musela několikrát zastavit. Jak se tak předklá-něla a popadala dech, protože nakonec přejmenovali Ondřeje na rozzuřeného bernardýna, což se jí líbilo nejvíc, napadlo ji, že když se bude takhle hihňat a ohý-bat, může seknout v kříži i ji. Kdyby se to stalo, byla by oslava opravdu nezapomenutelná. Raději je tišším hlasem brzdila: „Nebudte tak sarkastičtí, vážení!“

Na křižovatce se s nimi rozloučili Petr s Hankou, která se ten večer do rozhovorů vůbec nezapojovala, ale jinak se skutečně skvěle bavila. Vyzazili svým směrem a Ema s Jurajem a Adamem rovněž.

„Dobrou noc, haf, haf!“ Otec Adam měl výbornou ná-ladu.

3.

V sobotu vstávali Mačínovi pozdě. Nebylo jim zrovna dobře. Noc plná alkoholu už pro ně nebyla. V hlavách jim dunělo, jako by jim po nich někdo poskakoval. Bolest ve spáncích byla nesnesitelná, žaludky stažené. Ale syn Juraj byl vzhůru už v devět, vydatně posnídal a téměř celý den vydržel sedět u počítače. K večeru se chystal do Bratislavy, ale Ema ho přemluvila, aby zůstal alespoň do nedělního oběda. Bude pečené kuře, a to má rád. Nakonec ustoupil.

V neděli, díkybohu, byla Ema i její muž v pořádku. Před obědem se ozvala Kristýna a děkovala Emě, že se tak rychle a dobře postarala o Ondřeje. Sice ještě leží, ale už je mu mnohem lépe a v pondělí půjde ke své obvodní lékařce. Chvíli ještě poklábosily, pomlouvaly Matěje, který se přesně o půlnoci vydal na tříhodinovou cestu domů. Šílenec! Nenechal se přemluvit. Viděl to někdy někdo? Takhle riskovat? I jeho žena Jana byla ze svého muže, tvrdohlavého berana, nešťastná. Když domluvily, Ema ještě chvíli přemýšlela o manželství Jany, porovnávala ho se svým a spokojená, že to její je úplně jiné, nakoukla do trouby, kde se peklo obrovské kuře s chutnou nádivkou. Nadechla se lahodné vůně masa a s požitkem polkla sbíhající se sliny. Potom propláchla rýži a postavila ji na vařič. Vyběhla na dvůr a chvíli se kochala nádherným slunečním dnem, který vystřídal dubnové deště a vítr. Táhlo ji to do zahrádky, toužila dotýkat se kypré, vlhké půdy, hrabat se v ní jako

krtek, vdechovat její typickou vůni a něco sázet. Asi tam půjde k večeru...

Při obědě měli všichni dobrou náladu. Vzpomínali na oslavu a chudáka Ondřeje, který bude nemocný určitě alespoň dva týdny.

„Škoda, že Petr s Hankou odmítli přijít na oběd,“ zamumlala Ema, když dávala mísu s polévkou na stůl. Těšilo ji, když se celá rodina sešla alespoň jednou za týden. Nedělní obědy byly u nich pravidelné.

„A myslíš, že by pro tolik lidí stačilo jedno kuře?“ podotkl Adam, když si nabral polévku až po okraj talíře.

„Upekla bych dvě,“ Ema vzala do ruky naběračku a naplnila Jurajův talíř, „ty toho naděláš...“

Když odkládala talíře od polévky do dřezu, vzdychla si, jako kdyby měla o syna a budoucí nevěstu obavy. „Kdoví, co obědvají?“

„Neobávej se, vždyť víš, že určitě něco uvařila.“ Juraj si naložil na plochý talíř kousek kuřete, ale ve chvíli, kdy zabořil lžici do mísy s rýží, se na okamžik zarazil a zbledl. Po tváři mu přeletěl stín strachu a chytl se za hlavu. Pomalu ji skláněl tak hluboko, až hrozilo, že zkolabuje a skončí s obličejem v talíři.

Ema od něj bleskově odtáhla talíř a vyskočila. „Proboha, chlapče, co ti je?“ Chytila synovu hlavu a hladila ho po vlasech. Její muž přestal jíst a nechápavě se na Juraje díval, neschopen pohybu. „Bolí tě něco?“ zeptali se rodiče najednou.

Syn neodpovídal. Privřel oči a na bledé tváři se mu objevila bolest.

„Prosím tě, řekni už, co ti je!“ Ema ztrácela trpělivost. Měla nutkání se synem pořádně zatrást.

„Strašně mě bolí hlava,“ zašeptal konečně Juraj a otevřel oči, velmi podobné matčiným. Na čele se mu leskly kapky potu.

„Adame, podej mi krabici s léky!“ obrátila se Ema na manžela. Potom nalila do sklenice vodu a podala Jurajovi pilulku proti bolesti. Vzal ji třesoucí se rukou, ale než si ji vložil do úst, přesvědčeně zašeptal: „Určitě mi nepomůže. Vím to... raději si půjdu lehnout.“

Prášek ale spolkl, vypil plnou sklenici vody, opatrně vstal, ale než stačil udělat krok, skácel se s rachotem k zemi. Ema sice stála za ním, ale něco takového nečekala. Nestihla ho zachytit. Syn ležel natažený na zemi a vzdychal, že ho bolí nohy.

„Doufám, že sis neublížil...“ Otec pomohl Jurajovi vstát a společně s Emou ho vedli do jeho pokoje. Kdysi tam kralovali oba sourozenci. Nyní ale, když se Petr osamostatnil, zůstal celý pokoj Jurajovi. Byl zaplněný policemi s knihami, na stěnách visely medaile z různých sportovních soutěží. Pod oknem stál pracovní stůl s počítačem a vedle dveří byla velká postel. Dříve tam byla ještě jedna, ale protože bylo v pokoji málo místa, přenesli tu druhou do letní kuchyně. Stála na dvoře pod obrovským ořechem a v horkých dnech byla nejchladnější místností jejich obydlí.

Uložili Juraje do neustlané postele.

„Zavoláme doktora. Takové divné symptomy,“ řekl otec ustaraně a zamířil do chodby, že zavolá pohotovost.

„Ne, ne...“ zastavil ho synův slabý hlas, ale po celou dobu neotevřel oči. Adam se tedy vrátil a oba s manželkou nad ním bezradně stáli. Vtom otevřel Juraj oči a tiše zašeptal: „Mám takový divný pocit, jako kdyby se něco stalo...“

„Bože, co by se mohlo stát?“ Ema se podrážděně podívala na Jurajovu popelavou tvář. Možná ho bolí nohy ještě z té páteční tancovačky. A hlava? I ji bolí, ale nedělá takové fóry. Jenomže synovy oči zrcadlily něco, co ji vyděsilo. Zachvěla se. Potom, když řekl: „Zavolejte Petrovi,“ najednou pochopila. Prudce se otočila k manželovi, až skoro upadla. Jejich pohledy se setkaly a rozuměli si. Petrovi se stalo něco zlého a Juraj to vycítil.

Tak to bylo odjakživa. Kluci jsou jednovaječná dvojčata, navlas stejná, a tudíž silně na sebe navázaná, takže když měl jeden z nich problémy, ten druhý to předvídal. Ema si pamatovala, že už jako malí chlapci (jeden nebo druhý) vycítili nebezpečí hrozící sourozenci. Když vytáčela Petrovo číslo, zlobila se na sebe, protože úplně zapomněla na tuhle raritu, která byla jejím dětem dána vyšší mocí. Téměř by byla obvinila Juraje z něčeho, za co nemohl.

Mobil vyzváněl, vyzváněl, ale nikdo se neozýval.

„Nebere mi to!“ Vyděšená Ema se vrátila do dětského pokoje a pokoušela se stále znovu a znovu dovolat Petrovi.

„Ukaž, zkusím to já,“ nabídl se Adam, ale také neuspěl. Syna nebylo možné zastihnout.

„Sednu si do auta a pojedu se k nim podívat,“ rozhodl se Adam a ještě v chodbě, když si oblékal lehkou sportovní bundu, zakřičel: „Juraji, stále tě ta hlava bolí?“

„Ano, bolí,“ odpověděla za něj Ema, která ho šla vyprovodit. Už věděla, že dokud se problém nevyřeší a Adam nezjistí, co je s Petrem, bolesti Juraje nepominou.

„Tak já jedu...“ Otec práskl dveřmi a Ema zůstala se synem sama.

„Jaké jsou ty pocity?“ vyzvídala, „slabší, stále stejné nebo se bolest stupňuje?!

„Mami, prosím tě...“ zasténal Juraj a prosebně se na ni podíval, „když mi je budeš připomínat, budu zvracet. Je mi těžko od žaludku...“

„Bože!“ Ema bezmocně převrátila oči v sloup a přála si jenom jedno – aby se Adam co nejdříve vrátil a řekl jim, že mladým se nic nestalo. V duchu se ale třásla strachy, jakou novinu přinese.

Zнала své syny dokonale. Věděla, jak prožívají své starosti, jenomže takhle špatně se ani jeden z nich nikdy necítil, a už dávno se nic podobného nestalo. Byla přesvědčená, že její kluci z toho už vyrostli a na tuto jejich zvláštní schopnost naprosto zapomněla.

Zděšení nastalo, když se otec vrátil a řekl, že mladé doma nezastihl. Dlouho na ně zvonil, ale neotvírali. Zazvonil i u sousedů, a ti mu řekli, že je viděli krátce před obědem nastupovat do auta. Zřejmě někam vyrazili.

„Do auta?“ zbledla Ema. Představa, že se jim cestou něco stalo, ji naprosto dorazila. Sedli si s manželem v dětském pokoji na židle, hleděli na nemocného Jura-je a hrůzou nevěděli, co dělat.

„Kdybychom alespoň věděli, kam jeli,“ přemýšlel otec.

„Nebylo by moudré zavolat na policii, aby zjistili...“ Emě se stáhlo hrdlo strachy, kdyby se nedržela silou vůle, byla by se rozplakala. „Možná budou vědět,“ polkla naprázdno, „jestli nedošlo k nějaké nehodě.“

„Ale kde? Na které silnici? Co máme dělat?“ Adam si neuvědomil, že zvýšil hlas.

„Já nevím! Jak to mám vědět!“ Ema na něj vztekle vyjela a pocit beznaděje se stupňoval.

„A jak to mám vědět já?“ rozčiloval se Adam.

„Dobře! Tak na mě neječ!“

„Prosím vás...“ Juraj se s námahou dotkl máminy ruky, „nekřičte na sebe... Možná se už cítím lépe.“

„Vážně?“ Ema se zadívala na syna, „vážně je ti už lépe? Nenamlouváš si to?“

„Ne.“ Juraj se zvedl na lokty, snažil se tvářit ve-seleji, několikrát zamrkal a zalhal: „Skutečně mě to přechází,“ opatrně se usmál.

„Jsi si jistý?“ Ema se podezíravě dívala na syna. Vlastně je možné, že se opravdu nic nestalo a její syn má jenom takovou chvilkovou nevolnost z té oslavy. Zbytečně je vylekal.

Juraj za chvíli vstal a opatrně přešel do obývacího pokoje. Sedl si na gauč a zapnul televizi. Rodiče mu byli v patách, bedlivě ho pozorovali, především Ema, a nemohli pochopit, že před chvílí byl úplně nemožný a nyní je docela fit.

Dívali se společně na nějaký western a na nedoje-dený oběd úplně zapomněli. Jídlo už dávno vystydlo, i hlad je přešel. Všechno se zdálo být v pořádku, dokud se Jurajovi nezačalo chtít zvracet. Okamžitě vyskočil, rozběhl se na toaletu, přičemž skoro převrátil konferenční stůl. S rámusem rozrazil dveře na WC a slyšeli, jak zvrací.

„Jsem z toho vyřízená, co se mohlo těm dvěma přihodit? Stále na ně myslím.“

„I já... Alespoň Hanka se mohla ozvat.“

„Mohla, hm...,“ ale když si Ema představila, že se Hance něco stalo, srdce jí začalo tlouct rychleji, „a co

když ani ona nemohla...“ Nešťastná Ema se podívala směrem k chodbě. V koupelně tekla plným proudem voda. Ema vzdychla a smutně dodala: „Nemyslím si, že by se Jurajovi ulevilo.“

„Ani já ne. On jenom nechce, abychom se báli.“

„Máš pravdu, Adame.“ Ema upřela na manžela svoje hezké oči a rozhodla se: „Pojď, nebudeme déle čekat. Oblečeme se a půjdeme na policii. To bude nejrozumnější.“

„Kam jdete?“ vyzvídal Juraj. Stál shrbený ve dveřích koupelny a držel si žaludek. Stále byl bledý, vlasy měl mokré. Nevypadal dobře.

„Juraji, už nemůžeme čekat. Jdeme na policii. Vidíš sám, že tvé potíže nepřecházejí. Je třeba zjistit, co se stalo.“

„A já bych byl rád, kdyby sis ještě lehl. Kdyby ti bylo hůř, dej nám vědět.“ Otec vzal syna pod paždím a pomohl mu do dětského pokoje. Když ho opatrně uložil do postele, pečlivě ho zakryl, jak to dělával kdysi, když byli synové ještě malí.

Všiml si, že jeho dospělý syn zavřel úlevou oči. Opravdu nebyl v pořádku. Adam si uvědomil, že je třeba jednat.

Zaparkovali auto nedaleko městské policie a šli asi dvacet metrů pěšky. Vzduch voněl svěží trávou a městem vál slabý vánek. Mlčeli, protože v hlavách se jim honily chmurné myšlenky. V takové situaci člověk vždycky myslí na to nejhorší. A kdoví, co dělá doma Juraj?

Byli už na schodech, a Ema chtěla zazvonit, když zazvonil Adamův mobil. Oba sebou trhli. „Petr?!“ Adam téměř nedýchal. Zastavil se a zvolal: „Halóóó! Kdo je tam?“

„Pane Mačino...“ ozval se plačtivý ženský hlásek.

„Kdo je?“ nechápal Adam, „Kde je Petr?“

„Já... tady Hanka, pane Mačino. Jsem v nemocnici. Vlastně...“ Hanka plakala a smrkala, těžce mluvila, „oba jsme v nemocnici.“

„V nemocnici? Co se stalo?“ Adam se nechápavě podíval na Emu a zamrkal. Ta pochopila a rázně mu vytrhla mobil z ruky.

„No tak, Hanko, co se stalo?“ Oba přešli na chodník.

„Havarovali jsme...“ vysoukala ze sebe dívka a rozplakala se. Do Emy jako by někdo napumpoval vztek.

„Přestaň bědovat do mobilu! Co je s Petrem?“ křičela. Zuby jí drkotaly strachy a nohy měla jako huspeninu. „Mluv!“ byla netrpělivá.

„Petr má... jednu nohu zlomenou... druhou pořezanou, zlomenou ruku a... těžký otřes mozku.“ Hanka celou dobu koktala a stále plakala, jako by všechno zavinila. Ale spíš to byl následek šoku, který utrpěla.

„A ještě?“ Ema už téměř ječela. Nechtělo se jí věřit, že její Petr, Petříček, její malý synáček, její andělíček má zlámané nohy. A jestli bude ještě chodit? Bože můj! Skoro se zbláznila. „Stalo se ještě něco?“ křičela dál, „a co ty?“

Hanka polkla hořké slzy, které jí stékaly po tvářích, a zašeptala: „Já jsem jen potlučená.“ Dotklo se jí, jak na ni paní Ema křičela, vždyť ona opravdu za nic nemohla.

„Zeptej se jí, co se vlastně stalo,“ strčil do ní Adam, který se nakláněl k manželce, aby co nejvíc slyšel.

„Popiš mi tu havárii!“ vybídla Ema děvče a najednou si připadala, jako kdyby stála před katedrou a sjednávala pořádek ve třídě. Vždyť Hanka za nic

nemůže, zbytečně na ni křičí. Vlastně měli oba z pekla štěstí. Prý se na ně z boční ulice vyřítilo nákladní auto. Nedalo jim přednost. Petr instinktivně stočil volant na druhou stranu a narazil do stromu u silnice. Ema si s hrůzou uvědomila, že se jim mohlo stát i něco mnohem horšího. Bože, kolik takových bouraček končí smrtí...

„Hanko, jedeme za vámi,“ řekla už mírněji, protože pocítila úlevu, „hned jsme tam.“ Otočila se celá rozechvělá k Adamovi. „Slyšel jsi, co se stalo... musíme jet do nemocnice! Prosím tě, zavolej ještě Jurajovi, aby se uklidnil. Řekni mu, že žijí...“ podívala se roztržitě na manžela, „je to štěstí v neštěstí...“ pokývala hlavou. Alespoň tedy doufala.

4.

Domů se vrátili pozdě večer. Ema byla z celého dne k smrti unavená. Adam na tom nebyl o mnoho lépe. Svlékli si kabáty a bolavé nohy vsunuli s úlevou do bačkor. Juraje už doma nenašli. Nechal na stole vzkaz, že odjel do Bratislavy a že předtím i něco snědl. Už je mu prý lépe.

„Díkybohu,“ vydechli si oba.

Když si sedli ke stolu, mlčeli. Ema dala do mikrovlnné trouby ohřát kousky kuřete s rýží a Adam trpělivě čekal. Ani jemu nebylo dobře. Jedli mlčky, pomalu kousali, jako by jídlo bylo bez chuti. Po tom všem, co se toho dne stalo a co všechno viděli...

Ema myslela na Juraje, jak svým způsobem trpěl, když cítil neštěstí svého bratra. Petrova bolest se jakoby telepaticky přenesla na něj. Syndrom jednovaječných dvojčat... Jak zvláštní, že s manželem mysleli na to samé, protože Adam se najednou ozval: „Neměli bychom zavolat Jurajovi? Kdoví, jak mu je?“

„Právě na něj myslím,“ přiznala se Ema. Vstala od stolu, protože už dojedla, vzala do ruky mobil a vymáčkala synovo číslo.

„Ahoj mami! Co nového u mladých?“ ozval se jako první.

„No... byli jsme za Petrem v nemocnici. Hanka je potlučená, ale on je na tom hůř.“

„To vím, Hanka mi volala. Myslel jsem, jestli se mezitím něco nestalo.“

„Ty se ptáš?“ usmála se, „vždyť ty jsi bratrův barometr. Cítíš jeho bolest, předvídáš, že se něco stane, oběma vám je už pětadvacet, a já to pořád nechápu.“

„Nemůžu za to, mami. Mám Petra moc rád. Možná, možná je to tím. Nedokážu ovlivnit tyto zvláštní pocity, které mezi námi fungují.“

„Synáčku,“ oslovila ho něžně, „já vím, že ty za to nemůžeš. Ani Petr. Chtěli jsme jenom s tátou vědět, jak se cítíš.“

„Teď už dobře. Nic mě nebolí, nic mi není. Jsem na prostu v pořádku.“

„Možná proto, že už víš, co s bratrem je.“

„Je to možné. Jsem rád, že to neskončilo hůř.“

„Máš pravdu,“ povzdechla si, „mohlo to dopadnout i jinak.“

Potom si uvědomila, že Juraj na pár vteřin zmlkl. Vycítila, že chtěl ještě něco říct, zřejmě si to ale rozmyslel.

„Dobře, mamí, kdyby nastala změna, zavolejte mi. Možná to budu vědět dřív než vy...“ zasmál se. Z jeho hlasu vycítila, že je skutečně v pořádku. S úlevou se podívala na muže.

„Oba tě s tátou líbáme. A v týdnu se ozvi. Víš, že se teď o vás budeme bát víc...“

Když odložila mobil na parapet, vyslovila opatrně své obavy: „Juraj se má dobře. Jen aby se vyléčil Petr,“ odkládala přitom nádobí do dřezu a jídlo do ledničky. „Hrozný! Komplikovaná zlomenina nohy, hluboké řezné rány na druhé... a ta ruka...“

„Záležitost na dva měsíce?“ odhadoval Adam.

„Jen aby to byly jen ty dva měsíce!“ Ema přivřela unavené oči.

„Neboj se,“ Adam si uhladil vlasy a laskavě se na ni podíval. Petr je mladý a naštěstí má povahu po tobě. Ten se jen tak snadno nedá.“

„Ano,“ Ema se podívala vděčně na manžela, potom mávla bezmocně rukama. „Jenom se bojím, aby nenašly komplikace... Bože, pomoz mu, aby se vyléčil!“

„Vždyť ti říkám, že se vyléčí. Neměj obavy.“

Juraj se převálil na záda na pevnou postel, kterou si koupil do podnájmu sám. Měřil přes sto devadesát centimetrů, a proto pro něj byla ta, kterou tam nechal předcházející podnájemník, krátká. Domluvil se s majitelem bytu, že jí přesunou do jiného pokoje a on si koupí novou. Netrčely mu z ní nohy, nemusel se celou noc krčit a na nové matraci nebyla uprostřed vyležená prohlubeň.

I když si vychutnával pohodlí svého privátu, zlobilo ho, že nedovedl mámě říct, co se po obědě dověděl. Byl

ještě doma, když mu telefonovala Hanka. Prý jeli na návštěvu k přátelům a cestou v autě se pohádali. Přiznala se mu, že se s Petrem už několik měsíců hádají neustále.

„Nějak to mezi námi přestalo fungovat,“ stěžovala si mu.

„Jak to? Vždycky jsem byl přesvědčený, že jste ideální pár. Působili jste tak harmonicky...“

„Ha, ha... ideální pár... my a sehraní?“ ironicky se zasmála. „Domnívám se, že jsme nikdy nebyli ideální pár, protože jsme se nikdy neuměli domluvit. A Petr se změnil. Pořád sedí u počítače a já bych zase ráda vyrazila někam ven. Přestal se mi věnovat. S přáteli se už nescházíme. A kromě toho... je hrozně tvrdohlavý.“

„Tedy, já jsem asi stejný...“ přiznal se Juraj, „také mám rád pohodlí a... počítač. Vidíš, není to jen tak, že jsme dvojčata.“

„Juraji, ty jsi jiný, i když si to asi neuvědomuješ, ale mezi mnou a tvým bratrem všechno skončilo. Opravdu.“

„Rozcházíte se?“ zeptal se jí přímo a sám nevěděl, proč ho to tak zneklidnilo. Když vycítil, že Hanka zaváhala, nevěřil, že mu řekla úplnou pravdu.

„Ano. Už měsíc spolu nespíme a je jenom otázkou času, jak to vyřešíme s pronajatým bytem,“ pokračovala ještě smutnějším hlasem.

„Je to opravdu tak vážné?“

„Juraji, můžeš mi věřit, že je. I když jsme se na oslavě vašeho strýce snažili přetvařovat.“

„Ta přetvářka byla opravdu dokonalá,“ musel uznat. „Ale proč nevyjdete s pravdou ven? Myslím si, že by to měli vědět naši i tvoji rodiče.“

„Mě... měli...“ zašeptala najednou plačtivě po krátké pauze Hanka, „kdyby...“

„Co kdyby? Co se stalo?“

Juraj měl svou budoucí švagrovou v podstatě rád. Hezká vysoká žena s dětskou tvářičkou a velkýma hnědýma, zvědavýma očima. Nosánek nahoru dodával jejímu obličejí zvědavý výraz. Měla malé, ale plné růžové rty a ráda se smála. Dlouhé pramínky tmavých vlasů se jí točily do drobných kudrlinek. Na slunci se nádherně leskly. Pracovala jako účetní u nějakého soukromníka a přitom dálkově studovala na vysoké škole sociální vědy. Postavu měla tak akorát a jeho bratr Petr byl do ní blázen. Alespoň dosud.

„Tak co se stalo?“ opakoval otázku. Zamrzelo ho, že Petr nebo Hanka v tom vztahu selhali. Možná selhali oba.

„Nechali mě v nemocnici na pozorování, i když tvrdím, že jsem v pořádku a nic mi není.“

„V tom je celý problém? Vždyť Petr je na tom podstatně hůř. Bude v nemocnici hodně dlouho...“

„Vím to,“ plačtivě ho přerušila. „Ale... Juraji,“ oslovila ho tiše, „jsi první a jediný, komu to teď řeknu.“

„Nenapínej mě. Stalo se ještě něco jiného?“

„Stalo...“ zavzlykala Hanka, „v nemocnici zjistili, že jsem těhotná.“

„Jak těhotná?“ hloupě reagoval Juraj a hned se zastyděl. Chová se jako nezkušený puberták.

„No těhotná... čekám Petrovo dítě, rozumíš? A teď, když jsme se domluvili, že se rozejdeme, vlastně jsme se už rozešli...“

„Ale no..., ale...“ šokovaný Juraj reagoval, jako kdyby on byl Petr a jeho exmilenka mu právě ozná-

mila nečekanou novinu. Nevěděl proč, ale rozbušilo se mu srdce.

„Také tě to šokovalo, že? S něčím takovým jsem ani ve snu nepočítala. Juraji, jak to mám Petrovi říct? Po-rad' mi! Teď, když prožil takový šok a je vážně zraněný? Víš jak strašné to bylo, když se na nás řítilo to auto... a my jsme před sebou uviděli ten strom... a...“ Hanka se zhluboka nadechla, aby ovládla strach, který se jí při vzpomínce na včerejší odpoledne opět zmocnil. Uvě-domovala si, že se nesmí rozčilovat, aby neublížila mi-minku. „Ne, teď s tím nemohu vyrukovat,“ řekla vážně. „Ale jsem bezradná. Nevím, co mám dělat.“

„No...“ Juraj byl v rozpacích. V takové situaci se ještě neocitl. Bylo mu Hanky líto, ale litoval i bratra. Rozešel se se ženou, která čeká jeho dítě, a on o tom neví... „Hanko, asi bude lepší počkat s přiznáním, až se zlepší Petrův zdravotní stav,“ uvažoval.

„To si uvědomuji. Ale to, že jsem těhotná, dokonce už v devátém týdnu, by měl vědět co nejdřív, dokud se nerozhodnu, co a jak...“

„Cože?“ nechápal. „Co chceš rozhodovat? Proč?“ vy-děsil se, když si uvědomil, že existují způsoby, jak se dítěte zbavit. Jak může Hanka myslet na něco takové-ho? „Ty, ty, ty bys byla schopná zbavit se toho plodu?“ zvolal podrážděně.

„Juraji, to bych neudělala...“ hlas jí zněžněl, „i když láska mezi mnou a Petrem skončila, na to děťátko se těším.“ Z hlasu Hanky vycítil, že je už spokojenější, dokonce se usmívá. Ulevilo se mu.

„Hanko, zítra se půjdu na bratra podívat. Můžeme se tam sejít?“ navrhl. Myslel na Petra, který tam leží odkázán na pomoc jiných.

„Budu jen ráda...“ Hanka pookřála, protože ji tajemství, o němž věděla jen několik hodin, velmi rozrušilo a netušila, co bude dál. Ještěže je tady Juraj.

Bylo něco po desáté večer, když se Juraj převlékl do pyžama. Protáhl se na nové posteli a zjistil, že ho všechno bolí. Najednou cítil každý kousek kůže a každý sval na svém těle. Cítil snad i kořínky vlasů. Měl pocit, jako by celý den ryl zahradu a ještě šel dobrých deset kilometrů pěšky. Navzdory únavě se jenom neklidně přehazoval z boku na bok a nemohl usnout. No, nepříjemný pocit, když má člověk před sebou celý pracovní týden.

Zároveň si uvědomil, že myslí na Hanku, která potřebuje pomoc. Chtělo se mu o ní přemýšlet, ale mozek odmítal spolupracovat. Její tvář se před ním vznášela, usmívala se, potom mu řekla, že Petra už nemiluje a že to dítě..., ale nestihla dokončit, co chtěla říct, protože se ztratila v nějaké mlze. A on ji hledal, napínal zrak do husté mléčné hmoty, až ho rozbolely oči, nořil do ní ruku, aby Hanku zachytil. Prsty měl mokré a kluzké. Cítil nepříjemnou lepkavost, ze které se mu dělalo špatně. „Hanka potřebuje pomoc... musím ji najít!“ opakoval si zničený a bylo mu špatně. Zmořený nepříjemnými představami po půlnoci vstal a vzal si prášek na spaní.

5.

Inženýr Adam Mačina byl dlouhá léta ředitelem. Nestěžoval si na práci, protože třídění a likvidace odpadu recyklací souvisely se životním prostředím. Od mládí měl rád přírodu a vždy mu záleželo na čistotě města a okolní přírody. Byl členem komise pro životní prostředí v městském zastupitelstvu a vyjadřoval se vždy ke všem návrhům, které se týkaly úpravy okolí rodinných domů, parkovišť a volných ploch mezi panelovými domy. Sledoval prognózy globálního oteplování světa a materiály o chemickém znečišťování lesů, vodních toků nebo moří. Dostat se s ním do polemiky o životním prostředí znamenalo prohru. Adam Mačina uměl své názory obhajovat velmi přesvědčivě. Využíval pádné argumenty, které si vyhledal na internetu nebo v různých odborných časopisech. Patřil mezi ty, kteří mají svou práci rádi, i když říkával, že vyčistit planetu od nečistot a chemických jedů je nemožné. Adam Mačina mohl být nejšťastnějším člověkem na této zemi, kdyby... kdyby neměl jedno tajemství, slabost, o níž nikdo nevěděl a kterou se mu dosud podařilo tajit.

Navzdory tomu, že miloval svou hezkou a šikovnou manželku, jeho srdce bilo i pro mnohem mladší ženu, což mu působilo problémy. Už osm let tiše stála po jeho boku jako jeho osobní asistentka. Oči, v nichž se skrýval obdiv a zatajovaná láska k němu, ho naprosto okouzly. Často si ani neuvědomoval, jak ji i on hltá pohledem. Vnímal její štíhlé a pěstěné ruce, jimiž se do-

týkala papírů, když mu je předkládala k podpisu. Jako by je hladila, mazlila se s nimi. Představa, že se takhle dotýká jeho tváře, jeho těla byla vzrušující. A když se k němu naklonila, její parfém mu rozbušil srdce.

Vzápětí se na sebe zlobil, že takový starý kozel jako on nemá nárok myslet a toužit po nádherné třicátnici, navíc ještě i svobodné. Vždycky, když stála těsně vedle něho a poslouchala jeho pokyny, toužil natáhnout ruku a dotknout se pevného kulatého zadku, pohladit ho, poplácat a potom ruku posouvat dál... kdo ví, jaké nosí kalhotky? Uvažoval jeho mozek. Jsou to „tanga“ nebo klasika?

„Pane řediteli! Pane řediteli...“ obyčejně ho probral překvapený pohled jejích nádherných modrých očí. Přál si, aby se posadila na stůl a přehodila si nohu přes nohu. Tak rád by se dotýkal jejích kolínek a hladil ji i výš...

„Prosím?“ probral se ze snění a zastyděl se za své hříšné myšlenky. Nasucho polkl, rychle se na ni podíval. Musel vypadat roztržitě, protože se mu zdálo, jako kdyby se na něho dívala trochu koketně, smyslně a roztouženě. Ustrnul. Zdá se mu to? Nebo si to jen namlouvá? Kdyby mohl, hned by ji vzal do náručí...

Jenomže on je už pětadvacet let šťastně ženatý. Má dospělé syny, dobré postavení, nemůže si dovolit milostnou avantýru. A tak bojoval sám se sebou. Byl to několikaletý tichý boj, doprovázený přehnanou touhou po ní, po jejím dokonalém těle. Postupně zjišťoval, že to není jenom touha po sexu, ale něco hlubšího, čistějšího. Děsil se vyslovit to nahlas. Báł se, že ji začíná opravdu milovat. Jeho osobní asistentka Lucie se stala jeho noční můrou.

Později zjistil, že Lucie to cítí stejně. Všiml si, že se jí někdy, když byli příliš blízko u sebe, chvěly ruce, tvář jí zrudověla a byla roztržitá. Klopila nádherné oči, a když se na něho přece jen podívala, měla modré zorničky rozšířené nejistotou a láskou... Nesměle se usmívala, přičemž se jí na tvářích objevily roztomilé malé důlky. A to nevěděl, že její srdce splašeně bije, jako kdyby ji někdo honil. Ano, uháněl ji... on. Uháněl ji svým pohledem, očima, které se jí stále vzrušeněji dotýkaly. Moci ji tak obejmout a náruživě políbit. Ne, nedalo se to vydržet. Byl zamilovaný...

Jednoho dne zůstali v práci déle, protože jí diktoval referát o znečišťování vodních toků a bylo nutné ho ten den dokončit a nakopírovat. Ráno odjížděl na mezinárodní kongres o životním prostředí do Tater a ten materiál potřeboval s sebou.

„Pane řediteli, nejste unaven? Nemám vám uvařit kávu nebo čaj?“ zeptala se najednou a unaveně se protáhla. Prsa, dobré trojky, se jí pod blůzou napnula tak, že jí málem povolily knoflíčky. Uvědomil si, že Lucie sedí několik hodin v té samé poloze. Musí být unavená. Káva nebo čaj je jedno, oba je vzpruží.

Adam byl velmi dobrý člověk. Dokázal své podřízené vyslechnout, zažertovat si s nimi, rád se smál a vždycky si našel čas pro ty, kteří třídili odpad a pracovali v těch nejhorších podmínkách. Pracovníci si ho vážili. S oblibou používali výraz „náš“ ředitel Mačina.

„Samozřejmě, Lucko. Pokud nespícháte domů a jste ochotná pomoci mi dokončit referát...“ hleděl na její plné červené rty, nemohl od nich odtrhnout zrak. Lucie se usmála, modré oči jí radostně zasvítily. „Já mám čas.“

„Slibuji, že si někdy v týdnu budete moci vybrat za ty přesčasý náhradní volno.“ V posledních týdnech zůstávali v práci častěji déle a on si to velmi dobře uvědomoval.

Lucie přikývla, vstala a možná schválně zavrtěla zadkem, když odcházela do malé kuchyňky vedle ředitelny. Ve dveřích se zastavila, otočila se k Adamovi a nádherně se usmála.

Sladký sexy úsměv, ale ten večer jiný... Vábila a volala ho k sobě. Vždyť byli sami. Nikde nikdo, kanceláře zely prázdnotou.

Najednou měl pocit, že je u obrovského rozbouřeného moře a vodní víla ho láká do tmavých hlubin. Věděl, že jakmile se jí zmocní, utopí se. Chtěl se utopit. Lucie za to stála.

Celý vzrušený vstal, procházel se po místnosti sem a tam, nervózně si prohrábl vlasy a nabíral odvalu. Povzbuzen tím, že je celá budova prázdná – s výjimkou vrátného, který nahoru nechodívá, protože má k dispozici telefon – odvázně vešel do kuchyňky. Postavil se těsně za Lucii a naklonil se tak, že se dotýkal jejích útlých ramen.

„Tak jak, dala jsi vařit vodu?“ zeptal se přiškrceným hlasem. Tykal jí. Když z její strany neucítil žádný odpor, pevněji ji k sobě přitiskl. Neodtáhla se, ale naopak, nastrčila mu zadek. Ooo...

„Voda už vře...“ zašeptala a hlas jí přeskočil.

„Líbíš se mi,“ a konečně ji objal kolem pasu. Neotočila se, jenom šeptem odpověděla: „I ty mně... a moc.“

Sklonil hlavu, celou tvář ponořil do jejích lesklých vlnitých vlasů a plnými doušky vdechoval vůni šamponu. Jeho ruce ji začaly hladit po zádech. Lucie se ne-

bránila, spíše se mu poddávala. Úžasné... konečně se jí může svobodně dotýkat. Když nedočkavě sáhl na její nádherný zadeček, hladký a kulatý, „bože... ach,“ zasténal rozkoší, téměř mu to vyrazilo dech, srdce se mu rozbušilo. Lucie měla tanga, o kterých se mu zdálo.

Nechápal, že po tolika letech manželství, když se jejich sexuální život s Emou už nadobro ustálil a spíše jim stačilo vřelé objetí a vzájemná blízkost, se vzrušil tak, že přestal vnímat svět kolem sebe. Z té vášně ho polilo horko. Konvice se mezitím vypnula, ale je už nemohlo nic zastavit. Nepřekáželo jim ani ostré světlo. Otočil Lucii k sobě a ona se vášnivým pohledem vpíjela do jeho obličeje. Prudce ho objala kolem krku a přisála se mu na rty. Přímo surově se zmocnil jejích úst, vnikl do nich pořádně hluboko jazykem. Když jí kousal do rtů a hned poté líbal na krk a sál do sebe hebkou bílou pokožku, přestal se kontrolovat. Začali se rychle svlékat. Oba se chvěli nedočkavostí. Možná za to mohla ta léta, kdy po sobě tajně toužili.

Velmi rychle ji posadil na tvrdou kuchyňskou linku a rukou nechtěně shodil jeden z připravených hrnečků. Rozbil se na drobné kousky, které se sklouzly po hnědých dlaždicích, zacinkaly a zakryly její červená tanga, pohozená na zemi. Lucie, v obličeji rudá a nedočkává, sklouzla rukama na Adamovy boky a automaticky roztáhla nohy, aby odkryla svou vlhkou šterbinku. Adam se jí letmo dotkl očima rozšířenýma vášní a netrpělivě vzdychl. Už nečekal, bral to jako výzvu a snadno do ní vnikl svým penisem. Nenasytně a útočně ho do ní vrážel a slastně přitom zavřel oči. Lucie prohnula štíhlé tělo dozadu a vystrčila na obdiv svá pevná velká prsa. Hladil je, dotýkal se jich ústy,

tiskl a sál tvrdé bradavky a zbožně vychutnával blízkost mladého těla.

Naprosto jsem ztratil hlavu... uvědomil si v tom vášnivém opojení, které bylo úplně jiné než to, které prožíval se svou ženou. *Nemůžu za to... nemůžu za to*, opakoval si v duchu, když stupňoval své pohyby a tiskl břicho k dokonalému tělu své asistentky. *Ach, prožívám nejkrásnější chvíle svého života...*

Když dosáhl vyvrcholení, ustrnul, zaklonil hlavu, až mu zapraskalo v obratlech a s požitkem se udělal. Lucie zasténala rozkoší a přitiskla si Adamovu hlavu na prsa, která se konečně přestala houpat. Adam si připadal jako kojenec s tvářemi schovanými mezi měkkými vlhkými vrcholky. Když pominula chvíle slasti a on se celý zpocený a udýchaný podíval na Lucii, hlasitě se zasmála. Šťastná a spokojená.

„Miluji tě,“ řekla náhle, oči jí přitom zářily štěstím a Adamovo černé svědomí – jeho žena Ema – mu rychle odfučelo z hlavy. Všechno jde mimo něj. Nedokáže to zastavit... Prožívá něco čarokrásného, neopakovatelného. Zjistil, že i když podvedl svou sladkou Emu, nemá výčitky svědomí.

A tak začal jeho nemanželský poměr se ženou o dvacet let mladší. Kdo by to do něj řekl? Ten milý, laskavý a čestný Adam Mačina žil dvojí život. Nebylo snadné se tajně scházet a milovat se svou asistentkou, když se na pracovišti museli k sobě chovat velmi formálně.

Jejich poměr trval už dva roky. Lucie trvala na tom, aby odešel od své ženy a přestěhoval se k ní do činžáku. Měla hezký dvoupokojový byt. Několikrát se k ní odvážil propašovat a tehdy prožili nádherný společný večer a nádherné milování. Adam byl sám překvape-

ný, jak dobře mu to ještě funguje, a Lucie byla úžasná milenka.

Když od ní odcházel domů, opakovaně mu vyčítala: „Jak mi to můžeš udělat? Sotva se se mnou pomiluješ, hned jdeš pryč.“

Mračila přitom své nádherné vysoké čelo a smutně se na něho dívala svýma velkýma modrýma očima. Tlačila ho svými nároky do kouta. On nešťastně seděl na dvou židlích a představoval si, co by na to řekli jeho dospělí synové. Ti mu dělali více starostí než Ema.

6.

Ve středu k večeru Juraj vyrazil za bratrem do nemocnice. V práci se omluvil, aby jel alespoň jednu cestu za světla. Stále myslel na Hanku a na její dítě, o němž Petr ještě nevěděl, i když předpokládal, že mu to Hanka už asi řekla.

Od neděle se bratrův stav trochu zlepšil, i když ho stále ještě bolela noha, zlomená na dvou místech. Byly to vážné zlomeniny – pod kolenem a v kotníku. Navzdory tomu se Petr choval docela hrdinsky, i když měl nohu vytaženou nahoru a nemohl se postavit ani změnit polohu těla.

Juraj nejdříve vyndal drobnosti, které pacientovi donesl, i když ten byl dobře zásoben. Vedle postele stály tři láhve minerálky a šuplík nočního stolku byl plný sladkostí a ovoce.

„Před chvílí tady byla máma,“ vítal ho Petr.

„Vážně? Škoda, že jsme se nepotkali. Co mám přístě přinést? Na co máš chuť?“ zeptal se ho, když viděl to množství potravin na stolku, myslel přitom na nějakou specialitu.

Petr se slabě usmál a mávl rukou. „Víš na co mám chuť? Co nejdříve zmizet z nemocnice...“

„Tak tohle ti já zatím nemohu splnit, promiň...“

„Já vím,“ pohnul se Petr a zvedl trochu hlavu: „Máma s tátou mi říkali, že jsi cítil, když se ta nehoda stala.“

„Představ si, cítil. Hrozně mě bolela hlava a nohy.“

„Ano, přesně to, co mě...“ zavrtěl hlavou Petr. „A víš o tom, že mě hasiči museli vystříhat z auta? Nohy jsem měl naprosto uvězněné v plechu...“ tvář se mu zachmuřila nepříjemnou vzpomínkou. „Bylo to strašné,“ přiznal, „měl jsem vážně strach. Podívej,“ vyhrnul si pyžamo na druhé noze, zašíváné na více místech. Zdobily ji krevní podlitiny a modřiny.

„Cože? Vystříhávali tě z auta?“ zděsil se Juraj při pohledu na bratrovy nehezky vypadající rány. To by ho ani ve snu nenapadlo. „A co je vlastně s autem?“

„S tím jsem se rozloučil,“ Petr věnoval bratrovi nešťastný pohled a opatrně si přikryl nohu. Zranění ho bolela při každém pohybu. Trochu se zavrtěl. Bylo hrozné ležet pořád v té samé poloze. Začaly ho z toho bolet kříže i zadek. „Půjde do šrotu.“

„To jsi ho až tak zdemoloval?“

„Já ne. Ale řidič nákladáku,“ Petr si opatrně pohladil ob vaz na hlavě a lehce se poškrábal. Upřel oči na Juraje. „Jenom doufám, že dostanu něco z pojistky.“

„Takže to nebyla tvoje vina?“

„Ne. V žádném případě. My jsme byli na hlavní, on vyrazil z vedlejší a nabral mě.“

„To je dobře, že nejsi na vině. Alespoň jedna pozitivní zpráva.“ Juraj si přitáhl židli k bratrově posteli, sedl si. „A co Hanka?“ zeptal se s úsměvem. „Jak se má?“ Schválně neřekl, že spolu hovořili. „Je na tom líp, nebo hůř?“

Petr se podíval někam nad Jurajovu hlavou, jako by chtěl naznačit, že by o tom nerad mluvil, ale protože byl přesvědčen, že bratr o ničem neví, vyšel s pravdou ven.

„Juraji, poslyš, slib mi, že to zatím našim neřekneš.“

„Co jim nemám říct?“

„Že jsem se s Hankou rozešel.“

„Rozešel? Nechápu.“ Juraj hrál překvapeného, opřel se o opěradlo a dlaněmi se plácl do stehén.

Petr trochu znervózněl.

„Rozešel, jednoduše jsem s ní přestal chodit,“ řekl hlasitěji a upřel oči na stěnu za bratra.

„Vážně...?“ divil se dál Juraj. „A Hanka je ještě v nemocnici? Neřekl jsi, jestli je zraněná.“

„Ne, není zraněná. Byla v nemocnici jen tři dny na pozorování. Chodila sem za mnou, dnes ji ale propustili.“

„Aha...“ Jaká škoda, blesklo Jurajovi hlavou. Chtěl se s Hankou ještě ten den sejít. A podle všeho Petrovi o svém těhotenství nic neřekla. Nechápal, proč to neudělala, vždyť Petrovi už je lépe, a to, že čeká jeho dítě, by měl vědět.

Svrběl ho jazyk a musel se hodně přemáhat, aby to bratrovi neprozradil. Ačkoliv si povídali přes hodinu, slova o dítěti ho stále svrběla na jazyku. Najednou ho napadla zvláštní myšlenka a domníval se, že s ní bratra rozveselí. „Poslyš, nenašel sis náhodou novou holku?“ vypadlo z něho a podezíravě přimhouřil oči.

Petr zakoulel očima, dokonce se zdálo, že mu nějak zružověl obličej. Do Prčic, jak na to mohl ten Juraj přijít!

„Máš pravdu, brácho... našel jsem si jinou,“ přiznal po krátkém zaváhání.

„A... ale,“ přiznání vyrazilo Jurajovi dech. Vůbec s tím nepočítal. „Mluvíš vážně?“

„Smrtelně. Ale Hanka o tom ještě neví. Brácho, jsem strašně zamilovaný. Celé dny myslím jenom na ni. Byla tady za mnou už dvakrát... ještě štěstí, že se nepotkala s Hankou.“

„To je opravdu štěstí,“ odpověděl Juraj trochu posměšně. Zlobil se na bratra. „Řekni, jak bys ty dvě představil?“

„Představil? Nevím. Ale naštěstí dnes Hanka odešla domů a slíbila, že se odstěhuje z našeho bytu, než se vrátím z nemocnice.“

„Aha... a kdyby se tady ty dvě skutečně potkaly, co bys řekl přítelkyni, se kterou jsi tři roky spal?“ rejpál do něj dál Juraj.

„No a co,“ Petr zkrivil ústa, „asi bych vyšel s pravdou ven. I tak se to musí dovědět, a to co nejdřív.“

„Ano...“ Juraj zamyšleně vstal. Dřevěná židle ho pod zadkem tlačila. Jak ji dával ke stolu, v duchu si vzdychl: *A ty se musíš co nejdříve dovědět, že Hanka čeká tvoje dítě...*

Když Juraj vyšel z nemocnice, už se stmívalo. Oblékl si koženou bundu, zachvěl se večerním chladem a podíval se na téměř prázdné parkoviště. Těch několik aut mu připomnělo vlastní osamělost, která ho v poslední době trápila. Pomalu zamířil ke své “staré kraksně” a přemýšlel, proč si i on nedokáže najít hod-

nou a milou holku, která by mu vnesla do života radost a hlavně lásku. Po té toužil nejvíce. Možná proto se upnul na práci a nikam nechodil. Ano. To byla největší chyba. K ženám se choval odměřeně a ostýchavě. V tomhle se s bratrem lišili.

Sedl si za volant a na chvíli znehybněl. Promítal si rozhovor s Petrem a znovu viděl před sebou jeho rozzářený obličej a hmatatelné, nepředstírané štěstí. Jeho bratr se opravdu zamiloval. Ne, nezáviděl mu, vždyť jsou bratři a každý je strůjcem svého štěstí. Ale že opustil Hanku, takové hodné děvče, to nechápal.

Chvíli se rozhodoval, jestli zaskočí domů, nebo... vždyť slíbil Hance, že se sejdou... *Vidíš, téměř jsem na to zapomněl*, problesklo mu hlavou, když startoval, *určitě je zklamaná a nešťastná*. Pojede za ní. Jenom na chvíli, na pět minut.

Když ale na kraji města projížděl kolem nevelké budovy se svítícím zeleným nápisem EKOPLASTY, kde už léta pracoval jeho otec, i ze silnice viděl, že v kanceláři ředitele se svítí. Otec byl v práci často až do večera. Dvojčata si ještě z dětství pamatovala, že jejich otec nejednou přijížděl domů potmě. Jo, půjde se na něho podívat, napadlo ho v poslední chvíli a prudce zabočil do malé uličky, která vedla k budově. Zaparkoval před zelenou stavbou, která se pomalu nořila do studené dubnové tmy. Byla oplocená pevným železným plotem. Pamatoval si, jaké úsilí musel otec vynaložit, než získal finanční prostředky na zajištění ochrany celého provozu. Když se přiblížil k plotu, vyřítily se na něj dva zuřiví psi. Vystrašeně couvl. Pořádně ho vylekali. Asi se do budovy nedostane.

Na zuřivý psí štěkot vyšel zpoza rohu strážný. Zdaleka volal: „Kdo jste a co si přejete?“

„Je tady můj otec? Jsem syn ředitele, Juraj Mačina.“

„Je, jako obvykle,“ muž měl stařecký hlas a pozorně si návštěvníka prohlížel.

„Promiňte, mladý pane, že jsem vás nepoznal.“ Pomalu dokulhal k bráně, odemkl ji a pozval Juraje dovnitř. Psi vycítili, že jsou zbyteční, přestali štekat a zalezli někam do tmy.

Strážník vedl Juraje dovnitř. V prostranné vstupní hale v přízemí byl telefon. Místnost byla útulně zařízená v teplých hnědožlutých odstínech. Strážný, důchodce, měl tvář plnou vrásek, ale oči mu svítily šibalstvím. Hned vytočil domácí klapku, chvíli čekal, a když se mu někdo ozval, referoval: „Pane řediteli, máte návštěvu. Je tady váš syn Juraj.“ Potom se otočil k Jurajovi: „Jděte nahoru, mladý pane. Otec vás očekává. Víte, kde má kancelář?“

„Vím. A děkuji vám.“

Inženýr Mačina položil telefonní sluchátko a nervózně od sebe odstrčil Lucii, která se na něj nechápavě dívala. Seděla mu na kolenou a její sladké polibky je už oba pořádně rozpálily. Chvíli předtím jí svlékl tenký svetřík a rukama se nořil do červené krajkové podprsenky, ze které se tlačila ven Lucčina prsa.

„Zmiz do kuchyně,“ zasípal, a obleč se! Jde sem můj syn!“ Neobratně si cpal vyhrnutou košili do kalhot a ruce se mu přitom pořádně trásly. Jeho jednapadesátileté srdce dostávalo pořádně zabrat, aby odolalo malému infarktu. „Bože, jde sem můj syn,“ v duchu se modlil, aby stihli zahladit všechny stopy.

„To je toho,“ řekla Lucie trochu uraženě, že ji tak prudce odstrčil, „stejně bys jim to už měl říct...“ Vyčítavě se na něho podívala. Tvářila se flegmaticky. Klidně si vzala svetřík přehozený přes židli a odešla do kuchyně. Cestou ještě stihla svůdně zavrtět zadkem.

„Lucko,“ zavolal za ní ještě vyplašený Adam, „dej vařit vodu na čaj! Jak jsi...“

Potom si opět sedl ke stolu do svého křesla, které pod ním zapraskalo, a rychle dělal pořádek, protože všechny materiály nebyly tak nějak na svém místě. Sotva stihl otevřít první fascikl, který vzal do ruky, tvářit se, že ho studuje, někdo rázně zaklepal.

„Dále!“ zvolal a snažil se ovládnout hlas. Když jeho syn vešel do kanceláře, široce se usmál, vyskočil z křesla a běžel mu naproti, i když měl pocit, že mu srdce vyskočí z hrudi.

„Co ty tady? Kde se tu bereš?“ divil se.

„Byl jsem se podívat na Petra v nemocnici a napadlo mě, že se zastavím doma, ale viděl jsem světlo ve tvé kanceláři, tak jsem se na tebe přišel podívat.“

„No... to je od tebe milé,“ Adam, pořád ještě roztržitý, pokýval hlavou. Juraj si v tom okamžiku všiml, že otec má nepořádně zastrčenou košili v kalhotách, kravatu nějak divně nakřivo a obličej červenější než obvykle. Objal syna nějak rychle a hned se vrátil na své ředitelské místo. Tam se cítil nejbezpečněji. Nepřirozeně se usmál, protože ho ještě neopustil strach z odhalení. „Dáš si kávu nebo čaj? A sedni si u nás. Vlastně už končíme,“ poznamenal.

Juraj si sedl do béžového křesla pro návštěvníky, pohodlně se v něm opřel a podezíravě se rozhlížel. „Proč říkáš, že s prací končíte? Vždyť jsi tady sám.“

„Ale ne, ne, je tady i moje sekretářka.“

„Dobrý večer,“ Lucie jako na povel otevřela dveře od kuchyně. Vypadalo to, jako kdyby poslouchala za dveřmi. Nejdříve vystrčila hlavu a se širokým úsměvem na tváři vešla do kanceláře. „Vy jste syn pana ředitele? Jsem ráda, že vás poznávám.“ Podala Jurajovi ruku a on si překvapeně uvědomil, že její parfém cítil i ve chvíli, když ho objal otec. Taková zvláštní vůně... Měl pocit, že celá místnost je tou vůní nechutně nasáklá. Pociťoval určitý odpor, i když neznal jeho příčinu. Když podával Lucii ruku, vstal a všiml si jejího odvážného výstřihu na tenkém svetříku, pod kterým byly zřetelně vidět prsní bradavky. Dlouhý labutí krk měla celý růžový. Zdálo se mu, že i ona vypadá nějak zmateně. Zvědavě si ji prohlížel. Nečekal, že má otec tak pohlednou asistentku.

„Tak co si dáte?“ zeptala se svůdně Lucie a spojila si dlaně štíhlých rukou, „voda se právě dovařila.“

„Víte co? Já nic,“ odmítl Juraj, „pospíchám. Musím ještě do Bratislavy.“

„A vy, pane řediteli?“ obrátila se k Mačinovi, „platí ten čaj?“

„Ach ano,“ odpověděl otec podezřele rychle. Lucie opět nasadila kouzelný úsměv a otočila se na vysokých podpatcích, aby z kuchyně na tácku hned přinesla dva hrnečky s čajem.

Chvíli potom seděli a povídali si, jak jinak, o Petrovi. Lucie se nejdříve omluvila a chtěla odejít, prý aby nerušila, ale Mačina ji zadržel, vždyť to, co si chtějí říci, není tajné. Usadila se tedy do druhého křesla a klidně poslouchala, přičemž po očku pozorovala Juraje. Bylo mu to nepříjemné. Neměl z té návštěvy dobrý pocit.

Když ho strážník doprovázel k brance, Juraj ho konečně poznal.

„Strýčku Fero, jste to vy? Ještě pořád pracujete?“

Strejda Fero se usmál a vypadal komicky, protože mu vepředu chyběly dva zuby.

„Co dělat,“ vzdychl si, „můj milý chlapče. Jenom nevím, které z dvojčat jsi ty, protože jste byli vždy k nerozeznání...“

„Já jsem Juraj.“

„Tedy Juraji, víš, já tady budu tak dlouho, dokud mě budou nohy poslouchat, i když už teď bolí.“

„Všiml jsem si, že kulháte. Máte zdravotní problémy?“

Strážník pokýval hlavou a ztěžka se opřel o silnou hůl.

„Operovali mi pravý kyčelní kloub. Ten se umoudřil, nebolí. Ale teď mě začíná trápit druhý. Chlapče můj, stáří je hrozné...“

„Ale držíte se dobře,“ chtěl ho povzbudit Juraj.

Strejda Fero však posmutněl a sklonil hlavu. „Jsem sám jako kůl v plotě. Před rokem mi zemřela žena,“ politoval se. „Život je pes...“

„To je mi líto...“

Juraj nastartoval auto a ještě Ferovi zamával. Ten jeho pozdrav opětoval bezzubým úsměvem. Stáli vedle něj dva obří psi, asi jeho jediní přátelé. Chudák strejda, má to těžké, když je sám... pomyslel si Juraj, když pomalu vyjížděl na hlavní silnici. Najednou si uvědomil, že je zklamán. Ve svém nitru cítil určitou prázdnotu. Ani nevěděl proč. Vždyť vlastně bylo všechno v pořádku, přesvědčoval sám sebe. Světla auta protínala hustou tmou. Juraj hleděl zamyšleně před sebe na dva proudy světla a bůhví proč, stále cítil prokletý sladký

parfém sekretářky. Na chvíli otevřel okno, aby ho čerstvý vzduch zbavil té nepříjemné vůně i nepříjemných pocitů. Automaticky se vydal směrem na výpadovku a začal myslet na pohodlný pokoj v podnájmu. Na Hanku a na mámu docela zapomněl.

7.

Ema byla v poslední době v jednom kole. Musela chodit za Petrem do nemocnice, protože Adam měl v práci hodně povinností. A telefonoval jí otec, že maminka, životaschopná čtyřiasedmdesátiletá žena, se poslední dobou chová nějak divně. Nechápala to, protože jí se zdálo, že máma je v pořádku. Pomyslela si, že otec jistě přehání. Možná je to už stařecká senilita, což je v tomto věku docela normální. Rodiče Emy bydleli v malé klidné vesničce, vzdálené pětadvacet kilometrů, a doposud neměli žádné vážnější zdravotní problémy. Kromě toho měla Ema povinnosti ve škole – písemky, testy, porady, kroužky... Najednou toho bylo na ni moc a ráda by se byla o tolik starostí podělila se svým mužem. Jenže ten neměl čas.

V ten den hned po vyučování navštívila Petra. Jeho zdravotní stav se výrazně zlepšoval, trápila ho už jenom operovaná noha. Ema u něj zůstala jen několik minut. Řekla mu o dědovi, který si stěžoval na babi a její podivné chování.

„Jen aby to nebylo naopak,“ žertoval Petr. „Možná má babi starosti s ním.“